

jo tydeligt dokumentationen eller beviset givet for, at uden den 29. august var Danmark selvfølgelig ikke blevet allieret.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Det er jo rart at høre, at hr. Søren Krarup kan komme med indicier for sin egen historietolkning, men ikke med det, som han ellers omtaler som dokumentation. Man kan ikke komme med den slags påstande, som hr. Søren Krarup kommer med, med nogen form for rimelighed. Vi kan ikke vide, hvad der var sket. På det område deler jeg fuldstændig Dansk Folkepartis ordførers, hr. Søren Espersens, opfattelse af kontrafaktisk historieskrivning. Den kan jeg tilslutte mig.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er jo ikke kontrafaktisk. Det er simpelt hen at tage al mening ud af ordene og sproget, og det er selvfølgelig ikke usædvanligt for De Radikale. Det er et klart bevis for, hvordan Danmark blev betragtet af de allierede, og det vil sige, at uden modstandsbevægelsen, uden den 29. august var Danmark den 5. maj 1945 ikke blevet allieret. Vi var ikke kommet med i de allieredes samarbejde med FN, med NATO og så meget andet.

Kl. 16.50

Vi var netop ikke, som hr. Søren Espersen sagde, blevet befriet af englænderne, vi var blevet besat af englænderne. Det er det, den 29. august betyder, og dermed er det selvfølgelig ensbetydende med, at man er nødt at acceptere det, hvis man i øvrigt accepterer det, der bliver konsekvenserne.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg må sige, at med hr. Søren Krarups forhold til ordet bevis og dokumentation er det nok godt, at han primært slår sine folder i kirke- og udlændingspørgsmål og ikke i retspolitiske spørgsmål.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Vi siger tak til ordføreren. Der er ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger. Næste ordfører er fru Anne Baastrup. Jeg har set fru Anne Baastrup et eller andet sted her i salen. Hun bedes komme herop. Ja, værsgo.

Anne Baastrup (SF):

Ja, undskyld jeg kom for sent. Jeg finder lige grund til at minde om, hvad det egentlig er, der er på dagsordenen. Det er ikke anden verdenskrig. Det er, hvorvidt den 29. august skal gøres til national flagdag. Jeg tilhører et parti, som synes, det er godt, at vi har fået en diskussion om samarbejdspolitikken.

I mit parti har vi altid ment, at samarbejdspolitikken var forkert. Jeg er opvokset i en familie, hvor det var modstandskampen, der var i centrum, og hvor det var modstandsbevægelsen, der var central i min danmarkshistorie om anden verdenskrig. Men at vi nu i det herrens år 2006, adskillige år efter anden verdenskrig og mange år efter den 29. august 1943, skal lave en ny flagdag, fordi der er et enkelt parti, der synes, at det er den måde, man skal fejre den 29. august på, synes jeg er at gøre grin med de mange, mange mennesker, der sloges for at give Danmark et andet ansigt udadtil.

De vil opleve, at her er der så et parti, der bare hiver fat i flaget i et forsøg på at sige, at der kun er et parti herinde, der ønsker en flagdag på det her punkt. For mig at se er den 29. august skelsættende. Den er så vigtig i min egen historieopfattelse, i mit partis historieopfattelse, og når vi i dag skal beskæftige os med, hvorvidt dagen, som Dansk Folkeparti ønsker, skal gøres til en national flagdag, så synes jeg ikke, det giver en værdig beskrivelse af den.

For mig at se er det helt, helt afgørende, at vi husker, at der var folk, der døde. På trods af at regeringen sagde, at de ikke måtte gøre noget, så ønskede de, at Danmark skulle have et andet ansigt udadtil. Min egen familie måtte flygte til Sverige, fordi de ønskede at kæmpe mod tyskerne, kæmpe mod nazisterne, og så synes jeg, ja, undskyld mig, ikke, at det er så godt, at vi skal have en diskussion om, hvorvidt Dansk Folkeparti er bedre til at hydle modstandsbevægelsen under anden verdenskrig, og at resultatet skal være, at vi skal have en national flagdag.

For mig at se er det helt, helt afgørende, at vi bruger den 29. august til at lære de nye generationer, hvad det er, der er afgørende, når der kommer en konflikt. Skal man bøje sig for stormagternes beslutninger, eller skal man stå fast på det, man selv synes er det rigtige? Det er det, vi skal lære de unge. Det lærer vi dem ikke ved, at busserne kører rundt med flag. Det lærer vi dem ved konstant i ord og gerninger at vise dem, at der er grund til at gøre modstand, hvis magten har det ansigt, som nazisterne havde.